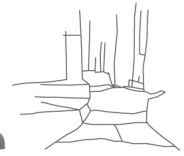

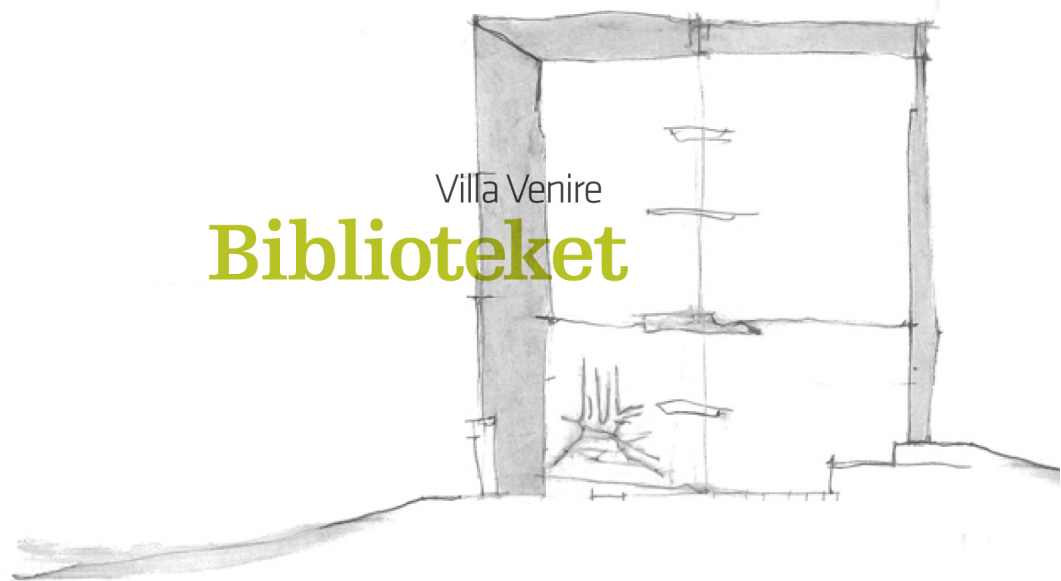
villa
Venire

Lige ud af landevejen

Af Frederikke Larsen, Villa Venire A/S - oktober 2010

Villa Venire
Biblioteket

Landevejen er den lige linie. Det kan være at motorvejen udgør kvantespringet fra storby til storby, men landevejen fører til alle steder. Den løber direkte fra by til by. Over bløde bakker og gamle broer. I hede dages duft af asfalt, blomsterstøv og dyreliv. Gennem vinterens flygende sne over kørebanens mørke spor. Øjnene hviler i gensynet. Selv katten, der skrår over i småløb, hører sig til. Landevejen ligner et stykke natur. Det er langt fra tilfældet. Landevejene groede ikke frem af sig selv, de blev projekteret efter viden om trafik, landskab og vejkonstruktion. Det var blevet alt for besværligt at færdes i alfarvejenes hjulspor, der kunne sande til, fortabe sig i bundløst mudder, og føre for vidt omkring. Kongen besluttede, at den bedre vej skulle anlægges. Det skete for længe siden. Så længe at ingen husker det, når de sætter foden på vejen. Vi tager historien, ideen, projektet, byggeriet og vedligeholdelsen for givet. Det siger sig selv. Vi er på vej, fordi det er muligt at være på vej. Så hvorfor i al verden standse op og betragte vejens beskaffenhed. Hvad skal det gøre godt for?

Kurt Thorsen talte om bagklogskabens ulideligt klare lys, der ubarmhjertigt viser os, hvad vi kunne have gjort anderledes. Ganske ofte står vi i det lys og ser, at vi med ganske enkle midler kunne have gjort noget bedre. Det er ikke muligt i øjeblikket at få øje på; det ganske enkle, mens det mere komplicerede griber om sig. Vi er i forvejen langt fra landevejens lige linie, når vi sætter os noget for sammen. Vi ved af erfaring, at det ikke er gjort med at sætte sig et mål. De andre skal forstå for at kunne medvirke. Vi forsøger at undgå forsimpning og forenkling, for er det ikke dér, misforståelserne opstår? Vi samtaler, samtænker, reflekterer, undersøger, superviserer, konsulterer, kontemplerer, medierer, filosoferer. Vi driver kommunikationen frem mod det ypperste niveau, vi kender til. Alligevel falder lyset ofte skarpt på os, når vi ser tilbage. Det lykkedes ikke. Kommunikationen brød sammen, trods alle intentioner om det modsatte. Vi står tilbage med en inderlig ærgrelse og uhåndterlig skuffelse. Så meget for så lidt?!

Her kunne læseren forvente et økologisk budskab om at gå tilbage til naturen. Om at finde tilbage til det urmenneskelige. Men det er slet ikke mit ærinde. Faktisk ser jeg flere perspektiver i at gå på landevejen. Historiens bud på den bedre vej. Hvor vi rykker frem efter vores bedste vurdering, højtænder eller ej. Hvor katten, der løber over, får tid til at komme i sikkerhed. Hvor vi forventer bakken og broen. Hvor vi, alene ved at åbne vinduet, forstår hvilken afgrøde, der blomstrer lige nu. Vi kultiverede landskabet, da vi anlagde landevejene. Mange kilometer senere har landevejene kultiveret os. At gå lige ud af landevejen lyder nok banalt, når vi kan så meget andet nu om dage, men lanceres her som et bud på vores fælles basale kompetencer i færden og færdsel. Færdigheder i at bevæge os fra et sted til et andet.

Hvis vi forstår os selv, som dem, der kender landevejens præmisser til bevidstløshed, kunne vi ganske simpelt stole på den bedre vej, når den bedste er spærret. Foreslå en gåtur i det gode vejr, når energien siver ud af seminaret. Give plads til den uventede afbrydelse fra medarbejderen på tværs, der meget vel kunne være den kat, der fanger mus. Bekendtgøre fra start, hvilket mål, der har bestemt vejen. Tillade at alle færdes på hver sin måde forbi dagsordenens højtænder, med en holden tilbage, et blik i andre retninger, et ureglementeret fremryk. Med sund fornuft at undgå sammenstød, fordi det er bedre at passere fredeligt. Regelmæssigt sætte den ene fod foran den anden. Før var vi der, husker I? Nu er vi her. Kan I se, hvor vi skal hen? Blive ved med at gå lige til sagen. Tro på vejens beskaffenhed. Landevejen har for længst bevist sit værd. Gennem naturen, mod målet, i lige linie.